

Mam w genach to miasto

2019-05-30

- To szczęście móc każdego dnia pospacerować po Rynku, po Kazimierzu... Wejść do krakowskich kościołów, które są jednymi wielkimi muzeami, móc bywać w Teatrze Starym, gdzie sztuki reżyserowali Swiniarski, Jarocki i Wajda - mówi mieszkający w Krakowie piosenkarz, kompozytor i gitarzysta Andrzej Sikorowski. Rozmawia Tadeusz Mordarski.

Śpiewał Pan w jednej ze swoich piosenek: „mam na duszy pieczętkę Krakowa”. Trudno byłoby Panu mieszkać gdzie indziej?

Andrzej Sikorowski: Myślę, że byłbym w stanie żyć gdzie indziej, ale mam sentyment do miejsca, w którym się urodziłem, w którym mam korzenie – mój ojciec był krakusem, mój pradziadek miał podobno stragan bławatny z materiałami w Sukiennicach. W jakimś sensie więc mam to miasto w genach. Nie jestem krakusem napływowym, tylko takim, który jest tu wrośnięty. Jak się tu przeżyło niemal 70 lat, to niemal każda ulica, brama, coś mi mówią, z czymś mi się kojarzą.

A ta pieczętka, o której pan śpiewa?

Ja ją gdzieś nabyłem. Gdy pojawiając się na koncertach poza Krakowem, konferansjer zapowiada mnie: „Andrzej Sikorowski z Krakowa”. (...) Kraków jest do mnie przyczepiony, z nim mnie identyfikują. Pewnie uważa się, że ktoś, kto wypowiada się przy pomocy piosenki literackiej, wywodzi się z krakowskiej tradycji. Kraków to przecież kolebka Piwnicy pod Baranami, miasto wielu ludzi zasłużonych dla kultury. Ma swoją magię.

Sprzyja tworzeniu?

Tak, i dotyczy to nie tylko muzyków, ale też tych, którzy piszą, reżyserują, malują. Zupełnie słusznie Kraków był uważany za mocny ośrodek kultury.

Powiedział Pan „był” - to się zmieniło?

To „był” jest wyrazem mojego dystansu. Z jednej strony uważam, że Kraków to miasto z ogromnym potencjałem, z drugiej – mam ochotę go trochę odbrzązować. Fakt urodzenia w Krakowie nie pasuje automatycznie człowiekowi na artystę. Być może gdybym urodził się w Poznaniu albo Białymstoku, pisałbym piosenki o tych miastach i nie byłyby gorsze. Ale to twierdzenie, że Kraków ma w sobie „to coś”, jest dla nas, mieszkańców, na pewno bardzo miłe...

Na czym według Pana „to coś” polega?

Może na tym, że to szczęście móc każdego dnia przespacerować się po Rynku, po Kazimierzu... Wejść do krakowskich kościołów, które są jednymi wielkimi muzeami, móc bywać w Teatrze Starym, gdzie sztuki reżyserowali Swiniarski, Jarocki i Wajda. Do dziś, gdy mówię komuś: „Jestem z Krakowa”, słyszę często: „Ale fajnie”. Oczywiście nie czuję się z tego powodu lepszy, ale jednocześnie trudno mi być z mieszkania tu niezadowolonym.

Mówi się, że w Krakowie żyje się też wolniej, mimo że świat coraz bardziej pędzi i

wszystko się zmienia...

Dostrzegam te zmiany. Najbardziej ubolewam, że w ostatnich latach inteligencja jest grupą społeczną, która ponosi największą stratę. Nie dba się o ludzi, którzy nie chcą tylko zarabiać i otaczać się rozrywką niskich lotów. Wszystko się skomercjalizowało. Kultura to towar, którym się handluje, musi być ogólnodostępny, więc traci na wartości. To przerażające. Ale to zjawisko powszechne, kupiliśmy je wraz z kapitalizmem – z całym dobrodziejstwem inwentarza.

A że w Krakowie żyje się wolniej? Na pewno wolniej niż w Warszawie. Ale stolica to w końcu centrala. Mnie ten prowincjonalny rytm odpowiada. Jak jestem w centrum miasta, to wszystkich znam – kojarzę twarze. W Krakowie potrafimy siedzieć, rozmawiać o rzeczach neutralnych. Mnie to kręci, jak mawia młodzież.

Czyli podtrzymuje Pan to, co wyśpiewaliście razem z Grzegorzem Turnauem - nie przenosimy stolicy do Krakowa?

Nie przenosimy, w żadnym wypadku! (śmiech)